

Vâkıa Sûresini Kim Okursa Asla Yoksulluk Çekmez

a. Şikâyetim Günahlarım

Bir cümlede cevap veriyor:

Zünûbî, “Şikayetim günahlarımdan, hastalığım günahkarlığımdan.” *Ve mâ teştehî*. “Neyi canın çekiyor, neyi istiyorsun?”

Ona da kısa bir cevap; “Rahmetini canım çekiyor.”

Ve âmuri leke bi tabîb. “Sana bir doktor, tabip getirteyim mi? Gelsin bir muayene etsin, sana baksın. *Lâ hâcetenî fîhi*. “Benim doktora ihtiyacım yok.” *Ve’t-tabîbü emredanî*. “Peki, biraz para vereyim sana, buyur.”

“İhtiyacın yok, sağol, ölüyorum artık, ben parayı ne yapacağım?” demiş, parayı da istememiş.

“Sen ölsen bile sen öldükten sonra kızlarına kalır.” demiş.

Yekûmü min ba’dike ve benâtike. “Kız çocuklarına kalır.” *Tahşâ li benâtiyen fakîr*.

“Sen benim kızlarımın benden sonra fakir kalacaklarından mı korkuyorsun? Fakirliğe düşeceklerinden mi korkuyorsun? Ben onlara Vâkıa sûresini ezberlettim.”

b. Ben Onlara Vakıa Süresini Ezberlettim

Çareyi söylüyor:

“Sen benim kızlarımın benden sonra fakir kalacaklarını mı sanıyorsun? Ben onlara Vâkıa sûresini ezberlettim.”

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurdu ki; “Vâkıa sûresini kim okursa asla yoksulluk, fakirlik çekmez.”

Tamamı birden ezberlenilemeyen sûreler üçer âyet, üçer ayet ezberlenir.

Tebâreke'llezî bi-yedihi'l-mülk ve hüve alâ külli şey'in kadîr. Ellezî halaka'l-mevte ve'l-hayâte li yeblüveküm eyyü-küm ahsenü amelâ ve hüve'l-azîzü'l-ğafûr. Ellezî halaka seb'a semâvatin tibâkâ mâ terâ fî halki'r-rahmâni min tefâvüt fercii'l-basare hel terâ min fütûr.

c. Tebâreke Süresi Kabir Azabından Korur

Üç âyet çok geliyorsa bir âyet bir âyet ezberlersin. Her gün bir âyet ezberlersen bir ayda Tebareke sûresini ezberlemiş olursun; seni kabir azabından kurtaracak.

Pehlevânlar bâd-pâlar segridende her taraf

Tıfl hem cevlân eder ammâ ağaçdan atı var

Pehlivanlar ve ayakları rüzgâr gibi olan atlar. Adam pehlivan, bineği de çok kıymetli. Rüzgâr gibi hızlı koşan atlar ve üzerindeki süvariler.

Seyriden ne demek?

“Seyirdiği zaman” demek Azerî şivesinde. “Pehlivan gibi adamlar atlara binip de oraya oraya dıgıdık dıgıdık koşturduğu zaman.” *Tıfl hem cevlân eder.* “Çocuk da onlar gibi koşturur.” *Ama ağaçtan atı var.* “Onun atı ağaçtan.”

Biz küçükken oyuncağımız yoktu. Bizim zamanımızda yoktu.

Ağacı, sopayı tutar, üstüne ayaklarını geçirir, sanki ata biniyormuş gibi dıgıdık dıgıdık atın üstünde kendisi koşar. At da ayaklarının arasındaki sopa. Sanki ata binermiş gibi... Büyüklere o hâlini görüyor, özeniyor da işte öyle ata biniyor.

Çocuk da o manzarayı gördüğü zaman koşturur ama çocuğun öyle atı yok; ağaçtan atı var. Ağacın dalından bir at edinmiş, o da kamçıyı vurur, ata vuruyor gibi vesaire. Çocukken öyle oynardık. Bizim bu hâlimize bakıyorum, o aklıma geliyor.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
22 Ramazan 1421 / 18.12.2000

[Bütün DiĐER ÇEŞİTLİ KONUŞMALAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

